

надпись, кой-то ся нахожда на єдинъ ногѣтъ на конь-атъ му, онъ-зи челякъ, кой-то лѣжи въ чюдно облѣкло подѣ крачкы-тѣ на конь-атъ, не ще да допусти тѣжъ развалъ на царство-то.

«Наистинѣ Симеонъ вече бѣше стѣпилъ въ Загорик-то и разбилъ Сръбскѣ-тѣ войскѣ, кои-то бѣше заєдно съ Гръци-тѣ.

«Народ-атъ ся бѣше много наплашилъ.

«Въ тия размирици дойде при мене Домнъ Мартинъ, єдинъ отъ мои-тѣ познанници, и ми каза: у тебе има ликъ на царя Симеона, направи ми такѣвъ по-голѣмъ

«— Защо ти ъ?

«— Трѣбова ми, сетнѣ ще научишь. Земи колко-то ищешъ.

«Тогы-зи ми трѣбовахъ пары, и азъ излѣпихъ єдинъ голѣмъ ликъ тейковъ ми. —»

«Той като го зе отъ мене, рече ми: глѣдай добрѣ, никому нищо да не си казалъ за това, а то ще си навѣєшь бѣдѣ.»

Тука Боянъ ся запрѣ, и тежко въздѣхнѣ.

— Трѣбѣ ты да си чула, Райно, рече той, що ся бѣ случило на Цариградъ прѣдъ смрѣтъ тѣ на царя Симеона.